

Arrest

nr. 182 118 van 13 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van 16 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juli 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uit informatie van het vision-systeem bleek dat de Italiaanse consulaire diensten op 14 juli 2010 verzoekers in het bezit hadden gesteld van een Schengenvisum.

Op 26 augustus 2010 werd een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse autoriteiten op grond van de Verordening (EG) van de Raad van 18 februari 2003 nr. 343/2004 tot vaststelling van de criteria

en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Gezien de Italiaanse autoriteiten niet antwoordden binnen de termijn voorzien in artikel 18 (1) van de Dublin III Verordening, werden zij geacht stilzwijgend ingestemd te hebben met de overname van verzoekers op grond van artikel 18 (7) van de Dublin III Verordening.

Op 25 november 2010 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 52 298 van 2 december 2010 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 6 december 2010 vatten ze de raadkamer met een verzoek tot invrijheidsstelling.

Er was een vlucht voorzien op 9 december 2010, doch diezelfde dag werd de procureur des Konings op de hoogte gebracht dat verzoekers het centrum van Zulte verlaten hadden, waardoor de vlucht geannuleerd werd.

De raadkamer handhaafde op 10 december 2010 de vrijheidsberovende maatregel.

Op 14 december 2010 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

Er werd een nieuwe vlucht gepland op 10 januari 2011. Deze vlucht werd echter uitgesteld wegens ziekte van het kind van verzoekers. De termijn tot uitvoering van het bevel werd verlengd tot 13 april 2011.

Op 21 januari 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 57 944 van 16 maart 2011 verwierp de Raad het beroep tegen de bijlage 26^{quater}.

Op 29 april 2011 werd die aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk bevonden. Tegen die beslissing stelden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 24 juni 2011 trok de gemachtigde de onontvankelijkheidsbeslissing van 29 april 2011 in, waarna het door verzoekers ingestelde beroep doelloos werd bevonden door de Raad.

Op 25 juli 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk omdat het medisch getuigschrift geen graad van ernst aangaf. Verzoekers werden bevolen om het grondgebied te verlaten. Tegen die beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 4 oktober 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 70 264 van 21 november 2011 verwierp de Raad het beroep gericht tegen de beslissing van 25 juli 2011.

Op 10 februari 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 11 december 2013 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op.

Op 16 december 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

P., S. (R.R.: [...])

geboren te L. op [...]1983

G., S. (R.R.: [...])

geboren te L. op [...]1991

+ kind: P., A.

geboren te M. op [...]2010

P., P.

geboren te D. op [...]2013

Nationaliteit: Armenië

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.02.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor G, S. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.11.12.2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.”

Op 16 december 2013 heeft de gemachtigde eveneens verzoekers bevolen het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, met betrekking tot verzoeker, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer:

De heer, die verklaart te heten:

nom/naam : P.

prénom/voornaam : S.

date de naissance/geboortedatum : [...]1983

lieu de naissance/geboorteplaats : L.

nationalité/nationaliteit : Armenië

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision

binnen 30 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : L'intéressée n'est pas en possession d'un visa/passeport valable

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

Dit is thans de derde bestreden beslissing, met betrekking tot verzoekster en de minderjarige kinderen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"nom/naam : G.

prénom/voornaam : S.

date de naissance/geboortedatum: [...]1991

lieu de naissance/geboorteplaats : L.

nationalité/nationaliteit : Armenië

+ enfants : P., A.

Né à M. le [...]2010

P., P.

Né à D. le [...]2013

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision

binnen 30 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : L'intéressée n'est pas en possession d'un visa/passeport valable

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing

Verzoekers voeren in hun eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 9ter van de Vreemdelingenwet, van "het principe van goed bestuur" en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Ze voeren eveneens een beoordelingsvergissing aan.

Verzoekers lichten het eerste onderdeel van hun enig middel toe als volgt:

"- eerste tak: de niet inachtneming van alle medische documenten

Overwegende dat ter staving van hun verzoek tot machtiging tot verblijf, verschillende medische attesten bijgevoegd waren, die door de arts-adviseur vermeld worden in zijn advies van 11 december 2013.

Dat ook andere medische documenten werden verzonden aan de tegenpartij door de raadsheer van de verzoekers en dit, per mail op 11 april 2013.

Dat het oa gaat om het verslag van CARDA dd 19.03.2012, een medisch attest van Dr V. dd 27.03.2012 en een verslag van Carda dd 12.03.2012.

Dat deze vermeld staan in het advies van de arts-ambtenaar.

Dat deze laatste echter meent dat deze niet in rekening kunnen genomen worden omdat deze geen medische attesten zijn en niet door een arts ondertekend zijn.

Dat de neerlegging van een medisch attest van een geneesheer vereist is voor de ontvankelijkheid van een verzoek tot machtiging tot verblijf, dat samen met het verzoek ingediend dient te worden.

Dat het geval was voor de verzoekers daar de medische attesten van Dr G. bij het verzoek gevoegd zijn. Dat de zending van nieuwe medische documenten op 19.03.2012 met als doel had informatie te leveren over de medische toestand van de verzoekster.

Dat artikel 9 immers luidt dat: "De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Dat niets verbiedt dat deze inlichtingen ook door psychologen overgemaakt worden.

Dat de ambtenaar- geneesheer deze in rekening moest nemen « we beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften aangaande een eventueel uitgevoerde psychiatrische evaluatie in verband et de beschreven ernstige tot zeer ernstige psychische decompensatie, ter staving en verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst, en aangaande een eventuele lopende regelmatige psychiatrische opvolging in dit verband en aangaande de verdere evolutie van het psychiatrisch toetstandsbeeld en de verdere medische zorgen na september 2011 ».

Dat zijn beoordeling niet overeenstemt met realiteit.

Dat de verzoekers de aandacht trekken op het principe van goed bestuur waarbij de tegenpartij maatregelen moet treffen om alle voorwaarden na te zien om de verblijfsvergunning te behouden.

Dat hun verzoek tot machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard werd en hebben genoten van een tijdelijke verblijfsvergunning.

Dat met de bestreden beslissing, het doel was deze vergunning in te trekken.

Dat het principe van goed bestuur gegarandeerd wordt door artikel 41 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie

"Dat Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

4. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,"

Dat het ratio legis van dit artikel is niet alleen de persoon toe te laten op de hoogte gesteld worden van het opstarten van een procedure maar ook de minimale uitleg te krijgen over de procedure en de toegewezen rechten in het kader van deze procedure, zodat de persoon alle elementen met impact op de procedure kan laten gelden.

Dat uit hoofde van de tegenpartij en/of haar ambtenaar-geneesheer, het mogelijk was bijkomende informatie te vragen aan de verzoekers over de huidige gezondheidstoestand van de verzoekster en de verdere evolutie ervan. Dat een vernietiging van de bestreden beslissing ten volle verantwoord is."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoekers voeren onder meer aan dat geen rekening werd gehouden met het medisch document van Dr. V. van 27 maart 2012.

De arts-adviseur heeft wat betreft de verslagen van CARDA in het advies gesteld dat *"verslag van psychologische opvolging d.d. 29/03/2012, opgesteld door F.V., directeur / C.M. psycholoog / S.B., psycholoog, CARDA: strikt genomen betreft dit geen medisch getuigschrift/verslag cfr. het betreffende getuigschrift/verslag is niet opgesteld en niet ondertekend door een arts; dit getuigschrift/verslag wordt inhoudelijk niet verder in overweging genomen bij het opstellen van dit medisch advies."*

Verweerder kan in de nota gevolgd worden, waar hij stelt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verzoekers toelaat hun dossier te vervolledigen met attesten die niet afkomstig zijn van een arts, doch het niet kennelijk onredelijk is dat bij de beoordeling van de ziekte, graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling de ambtenaar-geneesheer de stukken die niet uitgaan van artsen, maar van psychologen, niet in overweging neemt. Echter dit verklaart niet waarom de ambtenaar-geneesheer geen melding heeft gemaakt in de opsomming van de *"medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag"* van het attest van Dr. V, psychiater, van 27 maart 2012. De ambtenaar-geneesheer bespreekt immers verder in het advies enkel de stukken van huisarts G. In de conclusie stelt de arts-adviseur nog *"de aangehaalde psychiatrische problematiek (ernstige tot zeer ernstige psychische decompensatie [...]) wordt niet bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken en verslagen of door noodzakelijke beschermingsmaatregelen."* Als de arts-adviseur het psychiatrisch attest van Dr. V. van 27 maart 2012 al niet geheel heeft genegeerd, hetgeen kan blijken uit het feit dat het niet werd opgenomen in de opsomming van de medische getuigschriften, dan kan minstens niet begrepen worden waarom dit attest van psychiater V. geen overtuigend psychiatrisch verslag zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Verzoekers lichten hun tweede onderdeel van het middel toe als volgt:

"Tweede tak: de ernstgraad van de ziekte

Dat de geneesheer-adviseur van de tegenpartij stelt dat dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens date en aandoening eist dit levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte ».

Dat ook « uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De aangehaalde psychiatrische problematiek (ernstige tot zeer ernstige psychische decompensatie in verband met een doodgeboorte) wordt niet bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken en verslagen of door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van een eventuele lopende behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging"

Dat met andere woorden, volgens de arts-adviseur, de psychologische toestand van de verzoekster geen beschermingsmaatregel vereist en dus geen verblijfsvergunning.

Dat de wetgever echter de medische regularisatie niet beperkt tot mensen met levensbedreiging.

Dat artikel 9ter risico voor de lichamelijke integriteit of op onmenselijke en vernederende behandeling vermeldt.

Dat de tegenpartij slechts verwijst naar de zogenaamde rechtspraak van het Europees Hof van de rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM.

Dat noch in artikel 3 EVRM noch in artikel 9ter van de wet van 15.12.80 is er sprake van speciale beschermingsmaatregel om de psychologische toestand van de betrokkene te beschermen of van kritieke gezondheidstoestand

Dat door te vereisen dat een bijzondere beschermingsmaatregel getroffen wordt om de ziekte van de verzoekster ernstig genoeg te beschouwen om een verblijfsvergunning toe te kennen, de Dienst voor Vreemdelingenzaken een vereiste duidelijk toevoegt.

Dat ook de geneesheer-ambtenaar stelt dat volgens het medische dossier, geen psychiatrische opname noodzakelijk is geweest, in verband met echt risico op zelfmoord of eventuele decompensatie.

Dat de verzoekster echter herinnert dat ze bij Carda in Yvoir verbleven is. Dat deze instelling zorgt voor mensen die bvb depressie, posttraumastress, psychosomatische symptomen, gedragsstoornissen hebben waarvoor punctuele hulp voldoende is. Dat verslagen van deze instelling neergelegd werden.

Dat het feit dat ze nooit verbleven is in het ziekenhuis niet betekent dat haar ziekte niet ernstig is.

Dat ook zelfmoordpoging niet vereist om te haar ziekte als ernstig genoeg te beschouwen.

Dat de beschikkingen bedoeld in het middel dus geschonden worden.

Dat in een arrest van 27.11.2012, de RVB al geoordeeld heeft : "Eerder dan zuiver te verwijzen naar artikel 3 EVRM om de controle door de verweerster af te bakenen, heeft de wetgever voorzien in verschillende hypothesen; uit §1 van artikel 9 ter blijken immers 3 soorten ziekten die moeten leiden tot de toekenning van een verblijfsvergunning op basis van deze bepaling, wanneer geen gepaste handeling bestaat in het land van herkomst of verblijf, namelijk :

- deze die een reëel risico voor het leven inhouden

- deze die een reëel risico voor de fysieke integriteit inhouden ;

- deze die een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling inhouden;

Dat uit de tekst zelf van artikel 9 ter derhalve niet afgeleid kan worden dat een risico voor het leven van de verzoeker systematisch vereist wordt, daar naast het risico voor het leven, 2 andere hypothesen voorzien zijn" (arrest RVB Nr 92309 van 27 november 2012) ;

Dat deze rechtspraak bevestigd werd bij arrest van 28 juni 2013 (RVB nr 106 092): " Derhalve laat de tekst van artikel 9ter geen interpretatie toe die zou leiden tot de systematische vereiste van een 'levensbedreiging' van de verzoeker, gezien naast dit risico, twee andere hypothesen in acht genomen worden'.

Dat de betwiste beslissing vernietigd dient te worden"

Verzoekers citeren uit het advies van de ambtenaar-geneesheer en vatten samen dat volgens de arts-adviseur de psychologische toestand van verzoekster geen beschermingsmaatregel vereist en dus geen verblijfsvergunning kan worden toegekend. Ze stippen aan dat de wetgever de medische regularisatie niet beperkt tot mensen met een levensbedreigende aandoening. Ze merken op dat verweerder naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) verwijst inzake artikel 3 van het EVRM maar dat noch in artikel 3, noch in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet er sprake is van een speciale beschermingsmaatregel om de psychologische toestand van verzoekster te beschermen, of van een kritieke gezondheidstoestand. Ze vervolgen dat het feit dat verzoekster nooit in een ziekenhuis heeft verbleven niet betekent dat haar ziekte niet ernstig zou zijn, noch dat een zelfmoordpoging hiervoor vereist is. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad wijst ze op de verschillende luiken van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en op het feit dat een risico voor het leven niet systematisch vereist wordt door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in haar advies inderdaad concludeert dat "*dit medisch dossier [...] niet toe [laat] het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europese Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)* Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een **actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is**. De aangehaalde psychiatrische problematiek (ernstige tot zeer ernstige psychische decompensatie in verband met een doodgeboorte) wordt niet bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken en verslagen of door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van een eventuele lopende behandeling **op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging**. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Ik

stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (eigen benadrukken)”

De Raad volgt verzoekers waar zij stellen dat duidelijk blijkt dat de arts-adviseur artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in de zin van de (oude) rechtspraak van het Hof van artikel 3 van het EVRM heeft geïnterpreteerd en hierbij als het ware een vereiste heeft toegevoegd door enkel de kritieke gezondheidssituaties in aanmerking te willen nemen in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS, nr. 226.651 van 29 januari 2014) omvatten. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet aanwezig zijn. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. In dit laatste geval is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014 nrs. 229.072 en 229.073).

Verweerder stelt dienaangaande in de nota als volgt:

“Het feit dat - naast de uiteenzetting van de feitelijke determinerende motieven - uitdrukkelijk wordt verwezen naar de criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zelf herhaaldelijk, hoewel niet als absoluut, doch als bepalend aanduidde, kan gelet op het belang dat de wetgever overeenkomstig de voorbereidende werken hecht aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens terzake, niet op zich tot een onwettige motivering leiden.

Uit de voorbereidende werken en uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de artikelen 9ter en 48/4 van diezelfde wet samen de omzetting in Belgisch recht vormen van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004. Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat “de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM.” (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.) (Zie: artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, waarbij artikel 9ter werd ingevoerd in de wet van 15 december 1980)

De Raad van State oordeelde in het arrest nr. 226.251 van 29.01.2014, betreffende het betrekken van artikel 3 EVRM in een beslissing aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onder meer wat volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behandelt artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM enkel voor wat betreft de interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij heeft daarmee zijn annulatiebevoegdheid niet overschreden vermits artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onder meer een ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling

vermeldt, hetgeen overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM. Minstens ten dele stemt artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet overeen met artikel 3 van het EVRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon wat dat betreft de inhoud van en de rechtspraak over artikel 3 van het EVRM in zijn beoordeling betrekken, zonder dat een schending van deze verdragsbepaling als dusdanig was opgeworpen.” (eigen onderlijning)

Verzoekers kunnen derhalve niet zonder meer stellen dat artikel 3 EVRM niet ter zake doet. Het laat evenmin toe te besluiten dat de verwerende partij geen oog zou hebben voor de concrete omstandigheden van de zaak en dat de individuele elementen eigen aan verzoekers dossier onwettig of onzorgvuldig zouden zijn beoordeeld. Zoals reeds supra benadrukt werd in casu vastgesteld dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet. Met hun betoog lijken verzoekers aan die basismotivering voorbij te gaan. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer op een kennelijk onredelijke wijze hebben opgetreden.”

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006, dat artikel 9ter in de Vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (*Parl.St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34*), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die een autonome, nationale bepaling is (*cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073*).

De Raad kan verweerder volgen waar hij stelt dat artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet ten dele overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dienaangaande moeten echter de volgende zaken opgemerkt worden: uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt thans geenszins dat de arts-adviseur ook een ziekte of aandoening die niet kan beschreven worden als “een *actuele directe bedreiging*”, “een *actuele kritieke gezondheidstoestand*” of als een aandoening die bij het achterwege blijven van een eventuele lopende behandeling “*op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging*” in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht. Bovendien blijkt uit het arrest Paposhvili t. België, nr. 41738/10 van het Hof van 13 december 2016, dat het Hof zelf zijn drempel heeft verlaagd bij de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in medische dossiers. Er wordt door het Hof ook niet langer een imminent risico op overlijden vereist.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat zij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgens de beperkende draagwijdte van artikel 3 van het EVRM heeft toegepast, hetgeen is strijd is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De thans bestreden eerste beslissing, die uitdrukkelijk naar dit verslag van 11 december 2013 verwijst en er volledig op steunt, schendt bijgevolg eveneens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel van het enig middel is eveneens gegrond.

De schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet leiden elk op zich reeds tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

2.2. Nu de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, stelt de Raad vast dat verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij hebben op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevinden op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (*RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609*).

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie de impliciete intrekking of de opheffing of het verdwijnen van de bestreden bevelen tot gevolg heeft, is het eveneens aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de bestreden bevelen uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

Ter zitting werd aan verweerder zijn standpunt gevraagd aangaande de eventuele vernietiging van de bevelen indien de Raad zou komen tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Verweerder heeft verklaard dat indien er sprake is van een voorafgaande ontvankelijk verklaarde aanvraag met bijgevolg afgifte van een attest van immatriculatie, de bevelen inderdaad in geval van vernietiging van de eerste bestreden beslissing, eveneens moeten verwijderd worden. *In casu* verklaarde de gemachtigde op 10 februari 2012 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 4 oktober 2011 ontvankelijk, dermate dat bijgevolg ook volgens het standpunt van verweerder ter zitting uit de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing ook de nietigverklaring van de bevelen volgt.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en de beslissingen van 16 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES